

foreligge her, eller at der ikke er kommet til vor Kundskab noget Skridt til at realisere en Tanke, som, hvis jeg ikke tager meget fejl, blev udtalt af den høitærede Minister i sidste Samling, om saavidt muligt at sælge enkelte Skovstrækninger; der var enkelte, der egnede sig dertil, og det var Ministerens Tanke, at de skulde sælges. Jeg har ikke seet noget dertil, men mulig kan det komme, og da skal det glæde mig. Jeg har stadig den Tro, at ligesaa vist som Staten skal holde adskillige Ting i sin Haand eller i ethvert Fald være meget forsigtig med at give slip derpaa, ligesaa vist er der enkelte Ting, f. Ex. Landbrug og Skovbrug, som Staten saa lidt som muligt skal give sig af med, thi det vil ikke kunne lønne sig, og i vort Budget, — det er en gammel forslidt Talemaade, og det er næsten trivielt at gjentage det, men det er dog saa, og jeg tør næsten driste mig til at gjentage det engang endnu — at i vort Budget bliver over Halvdelen af, hvad der kommer ud af vore Skove, til Udgift og knap Halvdelen til Indtægt. Dette er for dyrt. Det er temmelig lidt at nøies med disse circa 5 Rd. pr. Td. Land geometrisk Maal af Arealer, hvoraf en Deel er skattefri — jeg mener beplantet Areal; det er omtrent 5 Rd. pr. Td. Land beplantet Areal; regner man det ikke beplantede Areal med, som ogsaa giver nogen Indtægt, saa bliver Indtægten, fordeelt paa det Hele, naturligvis noget mindre. Man kan nu tænke, hvad man vil derom, men Resultatet see og gjenfinde vi Nar til andet; det er virkelig for Lidet, og jeg kan ikke Andet end fra mit Standpunkt gjentage, hvad jeg tidligere har tilladt mig at udtale, at det er mit Dunst og min ærbødige og beskedne Opfordring til den ærede Regjering, at den, saavidt det lader sig gjøre, vil sørge for, at disse Skovstrækninger gaae over i private Mænds Eie, saavel som ogsaa Landeindommene, forsaavidt de dertil egne sig; der er maaffee Strækninger, hvormed dette ikke let lader sig gjøre, uden at sælge dem for altfor lav en Priis, det skal jeg lade usagt, men jeg skal dog tillade mig at troe, at det lader sig gjøre med en Deel deraf. Dette var nu de egentlige Skovstrækninger; noget værre stiller det sig med Bystovene. Hvorvidt det nu kan

være Statens Opgave, til Tab for Statskassen, at holde værdifulde Skove til Forlystelse for Publicum, er et andet Spørgsmaal; jeg skjønner ikke, at der kan være nogen sær Nødvendighed derfor, men derom vil jeg for Dieblirket ikke udtale mig videre. Derimod kan jeg ikke undlade at sige et Par Ord om Noget, som er hermed beslægtet, nemlig vore Bystaver. Vi maatte allerede ifjor give Bærepenge for Statens Belvillie i saa Henseende; jeg tænker her paa Frederiksberg Allee. Staten har eiet den som fri, selvstændig Eiendom; den har Tid efter anden givet efter og været forekommende, den har successivt givet efter overfor Publicum og sagt: I kunne gjerne fjøre og gaae der under de og de Betingelser; tilsidst tog man næsten alle Betingelserne bort, og saa kommer man til — jeg havde nær sagt — at betale Mulet for sin egen Godhed. Jeg veed nu ikke, om det snart kunde være paa Tiden, at man tog Forholdsregler for at see dog nogenlunde at blive dækket for Tab ved adskillige Bystaver, som omgive Kjøbenhavn. Naar man seer hen til de Talstørrelser i Finantsloven, som angaae denne Gjenstand, naar man seer paa Skatter og Afgifter, Vedligeholdelsesomkostninger og Dagleierarbejder i Rosenborg Slots Have, Søndermarken og Frederiksberg Have, og saa paa Indtægten, man har af dem, saa er det virkelig et sørgeligt Udbytte man kommer til. Jeg kan ikke rigtig forstaae, at det kan være Statens Opgave at holde disse Indretninger, saa værdifulde Eiendomme, og lade dette Forhold staae hen i Længden til stort Tab for Statskassen. Om man nu skal sælge dem eller paa anden Maade sørge for, at Statskassen bliver dækket, det skal jeg ikke her udtale mig om, men det forekommer mig, at hvilkensomhelst Bei man end gaaer ind paa, er den ikke umulig. Jeg vilde snarest troe, at det vilde være rigtigst at sørge for, at de, der vilde bruge saadanne Steder til Spadsereplads, betalte Noget for at gaae der; der er ingen Nulighed i, at Staten skal holde disse Indretninger — hvoraf der jo er flere — til Tab for Statskassen. Det er sørgeligt at see, at vi — jeg hukker i dette Dieblirk ikke Talstørrelsen, men det gjør jo heller ikke noget til